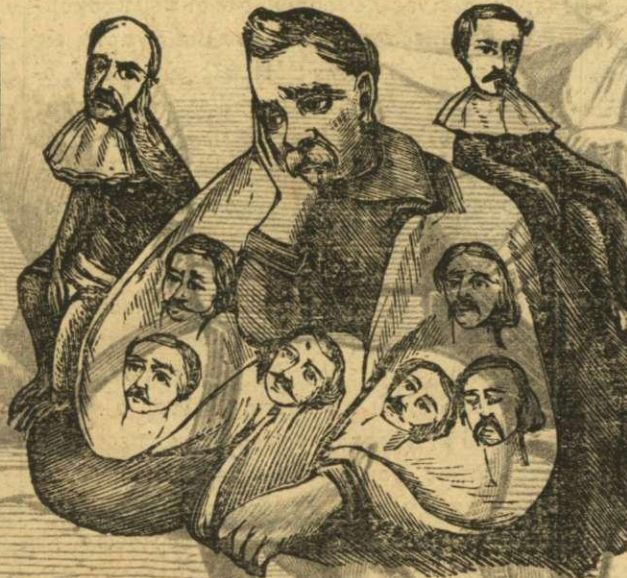

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Έν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ
 ἔτησίᾳ δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
 Έν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Έν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρώνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΒΛΕΜΜΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ.

Αἱ κακαὶ ἔξεις ἐρριζώθησαν εἰς τὸν τόπον, ἔλεγε τις προχθές. Ἄμα άτομον ἢ κόμμα λάβη ἀνά χειρας ὑλικὴν ἐπὶ ἐτέρου ἀτόμου ἢ κόμματος δύναμιν, λίαν δύσκολον ἢ ἀδύ-
 τον εἶνε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν δύναμιν ταύ-
 την ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ νομίμου καὶ τοῦ
 πρέποντος. Τοῦτο πασιφανῶς ἀπεδείχθη κα-
 τὰ τὰς πρώτας συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς.
 Πλειοψηφία μεγίστη ἢ σχεδὸν παμφηρία
 συγκροτουμένη ὑπὸ τῆς συνενώσεως τριῶν
 μεγάλων κομμάτων παρίσταται ἀντι-
 παρατασσομένη κατὰ μειοψηφίας μικρᾶς
 συγκροτουμένης ὑπὸ τῶν φίλων τοῦ παραι-
 τηθέντος ὑπουργείου. Ἡ πλειοψηφία ἢ παμ-
 ψηφία αὕτη κέκτηται ὅλην τὴν δύναμιν καὶ
 ὅλα τὰ μέσα ὅπως διευθύνῃ κατὰ τὸ δοκοῦν
 τὰς συνεδριάσεις καὶ διατυποῖ ὅπως θέλῃ
 τὰς ἀποφάσεις τοῦ σώματος. Ἡ μειοψηφία
 ὡς ἐκ τῆς ἀδυναμίας τῆς οὐδὲν δύναται κατὰ
 τῆς πλειοψηφίας ν' ἀντιτάξῃ εἰμὴ μόνον
 τὴν συζήτησιν. Ἀλλὰ καὶ αὐτῆς ἕως τῶρα
 δὲν ἔκαμε χρῆσιν. Ποία ὁμως ὑπῆρξεν ἄχρι
 τοῦδε ἡ συμπεριφορὰ τῆς πλειοψηφίας ταύ-
 τῆς πρὸς τὴν μειοψηφίαν; Λυπηρὸν καὶ ν'

ἀνανηροθῆ τις τὰ κατὰ τὰς πρώτας συνε-
 δριάσεις τῆς Βουλῆς διατρέξαντα, τὰ ὅποια
 δεικνύουσιν, ἐὰν μὴ ἀποδεικνύουσιν, ὅτι τὸ
 αὐθαίρετον πολεμοῦντες καὶ κατ' αὐτοῦ ἄχρι
 τοῦδε ἐνεργήσαντες οἰωνεὶ ἐξοικειώθημεν
 μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπικαλοῦμενοι τὸ ὄνομα τῆς
 ἐλευθερίας πόρρω ἀπέχομεν τοῦ νὰ τὴν πλε-
 σιάσωμεν, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ τὴν ἀγα-
 πῆσωμεν.
 Ἡερικτὸν νὰ ἐκθέσωμεν καὶ ἀναλύσωμεν
 τὰ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν διαρκῶν ἐπιτρο-
 πῶν τῆς Βουλῆς, τῶν ἐπιτροπῶν τῶν ἀπο-
 σταλεισῶν πρὸς ἀνάκρισιν ἐπὶ τῶν ἐκκρε-
 μῶν ἐκλογῶν, καὶ τὰ κατὰ τὴν ψηφοφορίαν
 τοῦ ὀριστικοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς κ. Ζαή-
 μη. Εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐπιτροπῶν ἢ πλει-
 οψηφία διὰ ποταποῦ τεχνάσματος, ἥμιστα
 τιμῶντος τὸν ἰσχυρὸν, ἀπέκλεισε τὴν μειο-
 ψηφίαν καὶ τὴν ἐστέρησε τοῦ ὑπὸ τῆς δικαι-
 οσύνης καὶ τῶν καθεστώτων νόμων ἐξασφα-
 λισμένου αὐτῆ δικαιώματος τοῦ νὰ παρί-
 σταται καὶ αὕτη εἰς τὰς ἐπιτροπὰς, νὰ βλέ-
 πῃ, νὰ ἀκούῃ καὶ νὰ ἐκφέρῃ τὴν γνώμη
 τῆς, τὴν ὁποίαν ἢ πλειοψηφία ἔχει πλήρες
 τὸ δικαίωμα ν' ἀπορρίψῃ, ἀλλ' ἀφοῦ πρῶτον

τὴν ἀφῆρη ἐλευθέραν νὰ ἐκφρασθῇ. Τὰ κα-
 τὰ τὴν ψηφοφορίαν ὑπὲρ τοῦ κ. Ζαήμη ὡς
 προέδρου τῆς Βουλῆς ὑπῆρξαν ἐτι μᾶλλον
 σκανδαλώδη καὶ ἄνευ προηγουμένου εἰς τὰ
 χρονικὰ οὐ μόνον ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπάντων
 τῶν συνταγματικῶν ἐθνῶν. Σχεδὸν πρὶν ἀ-
 ναγγελθῆ εἰς τὴν Βουλὴν ὅτι ὁ κ. Κουμου-
 δούρος δὲν ἦτο πλέον πρόεδρος αὐτῆς, χω-
 ρὶς νὰ προσκληθῇ ἢ Βουλὴ εἰς τὴν ἐκλογὴν
 τοῦ προέδρου, αἰφνης καὶ διὰ μίαν μεταβαί-
 νουσιν εἰς τὴν ψηφοφορίαν, καὶ ὡς λόγος
 τῆς παραβιάσεως ταύτης τοῦ κανονισμοῦ
 καὶ τῶν ἐθίμων παντὸς κοινοβουλίου προ-
 τείνεται, ὅτι ἡ Βουλὴ εἶνε ἀκέραλος, ὅτι ναὶ
 μὲν ὑπάρχουσιν οἱ ἀντιπρόεδροι, ἀλλ' ἀν-
 διὰ μίαν ἀποθάνωσιν οὗτοι μετὰ τῶν τετ-
 σάρων γραμματέων, ἢ Βουλὴ ὠφείλειν αὐθω-
 ρεῖ νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προε-
 δρείου. Τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο οὐδὲν ἄλλο
 ἀποδεικνύει, εἰμὴ ὅτι ὅπως δικαιολογηθῇ τὸ
 βῆμα τῆς κλοπῆματας οὕτως εἰπεῖν ἢ ψη-
 φοφορίας τοῦ κ. Ζαήμη εἰς τὴν προεδρείαν, ἀ-
 νάγκη ἦτο νὰ προτείνωσι τὴν οὐδέποτε δυ-
 ναμένην νὰ στηριχθῇ ὑπόθεσιν τοῦ αἰφνιδίου
 καὶ σιγμιαίου θανάτου τῶν τριῶν ἀντιπροέ-

Κ Η Π Ο Σ

Ο ΑΠΟΤΥΧΩΝ ΥΠΟΥΡΓΟΣ.

Καρτεροῦσα τοῦ Τρικούπη ἢ κυβέρνησις νὰ πέσῃ,
 Μήπως ὑπουργὸς φυτρώσω ὑπερήφανος ἔς τὴ μέση,
 Κ' εἶχα πάντ' ἀνητυχία, κ' ὀλοένα λαχταροῦσα,
 Καὶ τῆς ἡμέραις καὶ τῆς ὥραις με καρδιόχτυπο μετροῦσα,
 Κι' ἐθαρροῦσα πῶς θά γίνῃ ἄν κούρκοιτι τὸ μυαλό μου,
 Ἄπο τὸν συλλογισμό μου.
 Δὲν ἔμποροῦσα ὁ καυμένος μιὰ στιγμή νὰ κλείσω μάτι,
 Κι' ὄλο φύλλοι καὶ κορρέοι μ' ἐδαγκάναν ἔς τὸ κρεβάτι,
 Κ' ἐξυνόμουν, κ' ἐξυνόμουν, καὶ τὸ πάπλωμα πετοῦσα,
 Καὶ ἀπάνω εἰς τὸ στρώμα ἄν μυλόπετρα γυρνοῦσα,
 Καὶ πηδοῦσ' ἀπ' τὸ κρεβάτι, ἔς τὸ τραπέζι ἐκαθόμουν,
 Κι' ὄλονεν συλλογισμό μου.

Ἐβαζα χαρτί, μελανὶ καὶ κονδυλί εμπροστά μου,
 Κι' ἔγραφα με τότο πόθο τὰ μεγάλα σχέδιά μου,
 Καὶ πρωτότυπες ιδέαις, καὶ σκοποὶ τρανοί, μεγάλοι,
 Κατεβαίναν ὀλοένα ἔς τὸ σφό μου τὸ κεφάλι.
 Δὲν ἐπρόκανα τὸ ἕνα ἀπ' τὸν νοῦ μου γιὰ νὰ βγάλω,
 Κ' εὔριτκα ἀμέσως ἄλλο.
 Καὶ τί σχέδια μεγάλα, τί σκοποὶ ἦταν ἐκεῖνοι!
 Ὅποιος τύχη νὰ εἶ ἀκούσῃ ἄν τὸν χάχα θεὸ νὰ μείνῃ,
 Καὶ τὸ στόμα του θ' ἀνοίξῃ, θά τὰ χάσῃ, θά σατίσῃ,
 Θεὸ νὰ κάμῃ τὸν σταυρό του, καὶ ἔς τὸν κόρφο του θά φτύσῃ,
 Γιὰ τὴν πόση μάθησί μου, τὴν σοφίᾳ τὴ μεγάλη,
 Πουῶ μετὰ ἔς τὸ κεφάλι.
 Ἀλλὰ τί με ὠφέλησαν τὰ μεγάλα σχέδιά μου,
 Ἡ ιδέαις μου ἢ τόσαις, τὰ πολλὰ συγγράμματά μου;
 Πέστε μου τί νὰ τὰ κάμω; .. ὅλα ἦγγανε χαμένα,
 Κι' ἀπὸ ὄλα, ὄλα κείνα δὲν μ' ὠφέλησε κανένα.
 Μὰ κ' ἐγὼ γιὰ τὸ γεινάτι ὄλονων φωτιά θ' ἀνάψω,
 Καὶ εὐθὺς θεὸ νὰ τὰ κάψω.

Ὀλονέν σέ καμαρόνω, καί σφιγκτά στήν ἀγκαλιά μου,
 Σύνταγμά μου, σέ κρατῶ,
 Κ' ὄλο τὸ κορμί μου τρέμει, λαχταραί ἢ καρδιά μου,
 Κι' ἀπὸ τῆ χαρὰ πετῶ.
 Καλὲ κύττατο πῶς εἶναι... ἄρρωστο, κιτρινασμένο...
 Τὸ καῦμένο! τὸ καῦμένο!

Καιρὸ τόσο σπαρταροῦσες ἔμεσα στοῦ Τζουμπέ τὰ χέρια,
 Κ' ἐκλαιγες σπαρακτικὰ,
 Καί σφιγκτά σέ εἶχε δέσει, καί με δίκοπα μαχαίρια
 Σοῦτρωγε τὰ σωθικά,
 Καί στὰ τόσα σου μαρτύρια δὲν εὐρέθη ἓνα χέρι
 Ζωὴ ἴλιγη νὰ σοῦ φέρη.

Ἄλλὰ μέσα εἰς τοὺς ὄλους τὸ δικό μου μόνον γνέμα
 Σοῦδινε παρηγοριά...
 Ἐγὼ μόνον σ' ἐκυττοῦσα, καί ἐσφούγγιζα τὸ αἷμα,
 Ποῦ σοῦ ἔχοναν τὰ θεριά,
 Καί ἐχάλαγα τὸν κόσμον μὴ ἔμπορέσω καί σέ πάρω
 Ἀπὸ τὸν Τζουμπέ τὸ χάρο.

Καὶ νά! τώρα, Σύνταγμά μου... εἰς τὰ χέρια μου σέ ἔχω,
 Σέ χαϊδεῶ, σέ φιλῶ,
 Καί με σέ καί τὸν Ζαήμη ἀπὸ ὄλους πρῶτος τρέχω,
 Καί χορεύω καί γελῶ.
 Ὅπαλάχια τὸ παιδί μου... στράτα, στράτα νὰ μοῦ κἀνη,
 Νὰ ντουρώση καί νὰ γιάνη.

τὸν ἤρσεκεν· ἐφάνη δὲ εὐχαριστημένος, διότι εὗρισκε τὴν Νυσσίαν ἐντὸς τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου.

«Τὰ κεντήματα, εἶπε, τὰ κλώσματα καὶ τὰ ραψίματα δὲν σέ τέρπουσι πλέον, φαίνεται, σήμερον ὡς ἄλλοτε. Καί τῶνόντι εἶνε ἔργον μονότονον τὸ νὰ πύρη τις αἰωνίως μίαν κλωστήν μεταξὺ ἄλλων κλωστῶν, καὶ θαυμάζω πῶς συνήθως εὐαρεστεῖσαι εἰς τὰ τοιαῦτα. Τῇ ἀληθείᾳ, ἐφοβοῦρη μὴπως κάμμιαν ἡμέραν ἢ Ἀθηναῖ, βλέπουτά σε τόσον ἐπιτηδεῖαν, ὀργισθῆ καὶ ρίψη κατά τῆς κεφαλῆς σου τὴν κερκίδα τῆς, ὡς ἐπραξέ ποτε κατά τῆς πτωχῆς Ἀράχνης.

— «Ἀπέκαμα, αὐθέντα, τὴν ἐσπέραν ταύτην καὶ κατέβη ἐκ τοῦ ὑπερφύου ταχύτερον τοῦ συνήθους. Ἐπιθυμοῖς πρὶν κοιμηθῆς νὰ πῆς ὀλίγον Σάμιον οἶνον μαῦρον, συγκερασαμένον με μέλι Ὑμήττειον;»

Καὶ ἔχυσεν ἐκ λαγῆνου χρυσῆς εἰς ποτήριον ὠσαύτως χρυσοῦν τὸ μελανωπὸν πόμα, εἰς τὸ ὅποιον εἶχεν ἀναμίξει σταλαγμοῦς τινὰς ναρκωτικοῦ ἠηπενθοῦς.

Ὁ Κανδαύλης, λαβὼν τὸ ποτήριον ἐκ τῶν δύο ὠτίων, ἐπιε τὸν οἶνον μέχρι τῆς τελευταίας ρανίδος· ἀλλ' ὁ νέος Ἡρακλείδης ἤτο φύσει ῥωμαλέος, καὶ ἐναγκωνισθεὶς εἰς τὰ προσκεφάλαια τῆς κλίνης του ἐθεώρει τὴν Νυσσίαν ἐκδουομένην, μηδεμίαν πάσχων ταχεῖαν ἐπενέργειαν τοῦ ὕπνου.

Ὡς καὶ τὴν προταιρέαν ἢ Νυσσία ἔλυσε τὴν κόμην τῆς, καὶ οἱ ξανθοὶ τῆς βότρυχοι ἀφρόνως ἐχύθησαν εἰς τὰς πλάτας τῆς· ὁ δὲ Γύγης, ἐκ τῆς κρύπτῆς του, ὑπέλαβε τὰς τρίχας ἐκείνας ἐρυθρὰς, με στίγματα πυρός καὶ αἵματος ἐστιγματισμένας καὶ ἐν εἴδει ὄφρων συνεσταμμένας, ὡς κόμην φοβερὰν Γοργόνων καὶ Μεδουσῶν.

Ἡ ἀπλῆ καὶ χαριεστὰτη πράξις, ὡς ἐκ τῶν ἀνοσιουργημάτων τὰ ὅποια ἐμελλον νὰ τελεσθῶσιν, ἐλάμβανε χαρακτήρα τρομερὸν καὶ ἀπαίσιον, ὅστις ἐπέπνεε φρίκην εἰς τὸν κεκρυμμένον φονέα.

Ἡ Νυσσία ἀπέβαλεν ἐπομένως τὰ φελλιά της, ἀλλ' αἱ χεῖρες τῆς, ἐντεινόμεναι διὰ νευρικῶν σπασμῶν, κακῶς ὑπῆρέτου

τὴν σπουδὴν τῆς. Διέρρηξε τὸν δεσμὸν φελλίου, συμπεπλεγμένου ἐκ κόκκων ἠλέκτρου κεκρυτωμένων, οἱ ὅποιοι, καταπεσόντες εἰς τὸ σανίδωμα μετὰ κρότου, ἐξύπνησαν τὸν Κανδαύλην, μόλις κλείοντα τὰ βλέφαρα. Ἐκαστος τῶν κόκκων τούτων διεπέρασε τὴν ψυχὴν τοῦ Γύγου, ὡς σταλαγμὸς μολύβδου διαλελυμένου πίπτων εἰς τὸ ὕδωρ.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Καλοῦνται οἱ δανειταὶ τῆς πτωχεύσεως Κωνσταντίνου Μαρμαρινοῦ, ἵνα ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον ἡμῶν ἐν τῷ καταστήματι τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδικείου, κατὰ τὴν 28 Ὀκτωβρίου ἐ. ἐ. ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 2 μ. μ. ὅπως προβῶσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν προσωρινῶν συνδίκων.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Ὀβρίου 1875.

Ὁ εἰσηγητὴς
 Α. ρ. Σοφριανός.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ.